ütled sa, et se Jummala nuhtlusse sü on. — Jummala nuhtlused on, innimeste kark, suur weikse surreminne, suur poud, liig wihm, rahhe, ussid orrasses, liig kurm suwwisel aial, taewa mürristaminne, maa wärriseminne, ja sesuggused asjad. — Minna ollen nüüd kül ühhe kauni wahhe aia wodral maal olnud: Kas wahhest sel wahhe aial, nisuggusist Jummala nuhtlussist teie küllas on kuulda olnud?

Küllakubjas. Ei Jummal tännatud sest olle kuultud.

Josep. Kas weiste surreminne on olnud?

Küllakubjas. Küllap sedda saggedasti on olnud?

Josep. Ma nään ommete, et teil kaunis karri wäljas käib. Kust teie need lojusse jälle saite?

Küllakubjas. Muist olleme kaswanud, muist moisast sanud. Siiski on monni-

monnikane tallomees wee!, kel ep olle härga egga lehma.

Josep. Agga kui teie isse joudsite kaswatada, ja kui teile moisast lojusi annati, egga siis ommeti keik weiksed woind jurnud olla!

Küllakubjas. Jummal hoia, egga nad keik ei surnud: monnel wahhest surri üks ehk teine, monnel jäi ellama, kes öiget hoolt lojuse eest piddas.

Josep. Kui se nenda on, siis ei woi sedda mitte weikse-surremisseks nimmetada. Se on weikse-surreminne, kui surm risub paris näddalas keige Kihhelkonna karja, et ei jä sorka ellusse: se on Jummala nuhtlus. Kui wahhest üks ehk teine lojus surreb; siis on se üks lugau, mis keiges mailmas leitakse. Pealegi kui kopsorõbi ühhe külla karja sattub, ja mondagi tallomeest paljaks teeb, siis ei olle se Jummala nuhtlus, waid innimesse holetusse pü. —

)(2 Agga

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1790, lk. 18